Orchestra de Cameră din Basel

(Loredana Baltazar, 20 septembrie 2007)

Covârşitoarea figură enesciană focalizează – asupra fiecărei ediţii a manifestării care îi poartă numele – atenţia artiştilor din întreaga lume.

Anul acesta, nu mai puţin de cinci din cele opt orchestre ale celebrelor Filarmonici străine invitate în festival au abordat lucrări importante ale compozitorului român, proiectând, într-o suită de secvenţe caleidoscopice, traiectoria creatoare a acestei personalităţi de geniu.

Alături de marile ansambluri, formaţii camerale de elită din agenda festivalului (Zukerman Chamber Players, Camerata Lysy, Trio Beaux Arts) s-au oprit şi ele asupra partiturilor lui George Enescu, relevând alte şi alte faţete ale multiplicităţii aspectelor semantice proprii acestor pagini de o rară profunzime sensibilă.

Pe aceeaşi lungime de undă, evoluţia scenică a Orchestrei de Cameră din Basel s-a deschis cu acel ultim opus 33, Simfonia de cameră pentru 12 instrumente soliste, „o muzică a durerii şi regretului", după cum o defineşte Pascal Bentoiu. Nu foarte accesibilă unui public „uzual", din punctul de vedere al complexităţii arhitectonic-expresive dificil de pus în valoare din punct de vedere interpretativ, Simfonia de cameră a fost plasată – de către instrumentiştii elveţieni – la nivelul limitrof al joncţiunii experienţei postromantice cu noile tendinţe ale limbajului contemporan, neomiţând a-i reliefa, minuţios, detaliile formale. I-au urmat, într-un acelaşi calup repertorial, 2 partituri clasice ample: Concertul nr.10 în mi bemol major pentru două piane şi orchestră de Mozart şi Simfonia nr.4 în si bemol major op. 60 de Beethoven, pe parcursul cărora orchestra, sub bagheta talentatului Giovanni Antonini, şi-a demonstrat pe deplin – chiar şi în ipostaza de acompaniator – capacitatea de concentrare asupra liniilor de forţă ale discursurilor sonore, elocvenţa şi penetranţa comunicării.

Ansamblul a impresionat printr-o omogenitate fără cusur, un atac unitar şi un ambitus tensional extins, prin claritatea şi dinamica intenţiilor expresive; alături de comunicativul dirijor Giovanni Antonini – a cărui plasticitate gestuală sugestiona efectiv formaţia, instrumentiştii au mai oferit publicului uvertura operei „Olympia" de Joseph Martin Kraus, corespondentul german de epocă al lui W. A. Mozart.

Solistele după amiezii, originalele surori Labeque, au excelat şi ele în bisul creionat cu sensibilitate şi fantezie coloristică (Le jardin feerique de Ravel), ulterior arhitecturării Concertului mozartian cu unelte stilistice concludente.

Plăcerea rostirii instrumentale, exprimată firesc, ca un dar făcut celor prezenţi în sala Ateneului, şi-au pus amprenta asupra acestei după amieze concertistice, declanşând un sentiment tonic, de bună dispoziţie, care ne-a patronat întreaga seară!